

Escrit al Maresme

Pere Anglas, Pep Bras, Albert Calls, Damià del Clot,
Sònia Hernández, Susana Hernández, Emília Illamola,
Antonio Iturbe, Vicenç Llorca, Maria Sanplà, Care Santos,
Sílvia Tarragó, Rafael Vallbona, Tina Vallès

Escrit al Maresme

Escrit al Maresme

Pere Anglas

Pep Bras

Albert Calls

Damià del Clot

Sònia Hernández

Susana Hernández

Emília Illamola

Antonio Iturbe

Vicenç Llorca

Maria Sanplà

Care Santos

Sílvia Tarragó

Rafael Vallbona

Tina Vallès

QUADERNS DE LA
FONT DEL CARGOL

Amb el suport de:

Primera edició: novembre 2022

Pintura de la portada:

Miquel Arnau. *Burriac des del turó d'en Cirés*. Aquarel·la i tinta sobre paper
[fragment]

© del text: Pere Anglas, Pep Bras, Albert Calls, Damià del Clot, Sònia Hernández,
Susana Hernández, Emília Illamola, Antonio Iturbe, Vicenç Llorca, Maria Sanplà,
Care Santos, Sílvia Tarragó, Rafael Vallbona i Tina Vallès

© de l'edició:
9 Grup Editorial
Cossetània Edicions
C/ de la Violeta, 6 • 43800 Valls
Tel. 977 60 25 91
cossetania@cossetania.com
www.cossetania.com

en coedició amb

Quaderns de la Font del Cargol
fontdelcargol@gmail.com
www.fontdelcargol.cat

Disseny i composició: Ramon Martínez
www.rmdgdisseny.com

Impressió: Romanyà Valls, SA

ISBN: 978-84-1356-226-1
DL T 834-2022

ÍNDEX

Del Far West a la Muralla d'en Titus PERE ANGLAS	9
L'aventura PEP BRAS	19
Una història de gats ALBERT CALLS I XART	27
L'Hotel dels Horrors DAMIÀ DEL CLOT	39
Dijous Sant SÒNIA HERNÁNDEZ	49
La font SUSANA HERNÁNDEZ	59
Infinites cercles invisibles EMÍLIA ILLAMOLA GANDUXÉ	71
Horitzó ANTONIO ITURBE	81
Un jardí vora el mar VICENÇ LLORCA	93
L'autoengany MARIA SANPLÀ	101
Un visitant il·lustre CARE SANTOS	111
Al llindar del gran misteri SÍLVIA TARRAGÓ	117
Un vodevil modernista RAFAEL VALLBONA	127
Llonganissa TINA VALLÈS	139

DEL LOCAL AL GLOBAL

Des de la seva creació al 1979, per iniciativa d'en Valerià Pujol, la línia editorial dels Quaderns de la Font del Cargol és editar autors del Maresme per difondre la seva obra a tot el domini lingüístic del català i posar-la en valor al costat de la d'altres autors d'arreu. Així, els llibres de la Montse Assens, en Toni Cabré, en Vicenç Llorca o la Sònia Hernández figuren al catàleg al costat d'autors coneguts del país com en Jordi Llavina, en Vicenç Pagès Jordà, en Feliu Formosa, les valencianes M. Carme Arnau i M. Carmen Sáez o el mallorquí Pere Suau.

Pels editors aquest amalgama de noms fonamenta la idea de projectar la creació local cap al global (allò que avui en diuen glocal), i això provocà un corrent favorable a la creació literària feta al Maresme a partir d'un catàleg eclèctic i atractiu per a tots els lectors catalans, siguin d'on siguin.

Fidels a aquest criteri en aquest volum titulat *Escrit al Maresme*, com si d'una denominació d'origen protegida es tractés, us proposem descobrir, si no ho heu fet ja, el treball de catorze narradors i narradores maresmenecs de naixement, d'adopció o de vocació. Són: Pere Anglès, Pep Bras, Albert Calls, Damià del Clot, Sònia Hernández, Susana Hernández, Emília Illamola, Antonio Iturbe, Vicenç Llorca, Maria Sanplà, Care Santos, Sílvia Tarragó, Rafael Vallbona i Tina Vallès.

A cadascú li vam demanar un relat, l'assumpte, l'època o el gènere no importava; l'única condició que els vam posar va ser que cada narració estigués ambientada en algun indret de la comarca del Maresme. La resta era cosa de cada autor, segons el seu estil i tractament argumental.

El resultat el teniu aquí; catorze històries que passen al territori amb el qual l'autor o autora s'hi reconeix i que es projecten vers el cosmos literari absolut. Una col·lecció de relats de pensament local amb vocació i dimensió global, perquè la literatura no té fronteres i el territori d'una narració (com és aquest cas) no és altre que la comunitat universal de lectors i lectores.

Els catorze autors i autores d'*Escrit al Maresme* us conviden a descobrir el seu país literari; o sigui, el món creatiu sencer.

Sigueu benvinguts.

ELS EDITORS

DEL FAR WEST A LA MURALLA D'EN TITUS

PERE ANGLAS

*La distinció entre passat, present i futur
és només una il·lusió que s'entossudeix a persistir.*

ALBERT EINSTEIN

El capità Quincy York, amb el seu bigotet perfilat al voltant del llavi superior, barba d'uns quants dies, mocador al voltant del coll, gorra esbiaixada, esperona els cavalls a fuetades. El carro avança a sotragades entre les muntanyes rocalloses d'una vall. Una dotzena de soldats uniformats cavalquen a banda i banda. És tot el que queda de la companyia del capità York després que els apatxes els hagin emboscat.

Tot es complica encara més quan a penes han aconseguit allunyar-se de les fletxes que els plovien al damunt, perquè al carro se li desprèn una roda i tomba.

—¡Desmunteu! —ordena a crits el capità York després que, en l'accident, s'hagi trencat una cama.

Obeeixen tots com un sol home. Cal evitar que els apatxes, que ara cavalquen al voltant del carro bolcat, es facin amb els rifles i els revòlvers que hi transporten.

El sergent major Michael O'Rourke, en veure el capità York malferit i al descobert, se li acosta arrossegant-se per terra.

—No vinguis, ¿em sents? —crida York—. ¿Que no ho veus, que et mataran a tu? ¡És una ordre!

Però O'Rourke no sembla disposat a obeir el seu superior i continua reptant per terra com una serp de cascavell.

En adonar-se York que, digui el que digui, res no evitarà que O'Rourke vagi al seuencontre, es posa dret i avança a peu coix cap als apatxes mentre dispara. Amb el seu acte heroic o, més aviat, suïcida, abat tres indis, fins que cau ell també de panxa enlaire damunt la tòrrida planura amb el cos sembrat de fletxes.

El mateix final els espera al sergent major Michael O'Rourke i el que queda de la companyia del difunt capità Quincy York. Qüestió de temps. Però aleshores una melodia llunyana s'obre pas entre els crits de guerra dels apatxes. Són les notes sincopades d'una corneta que fan tuturututú, tutú, tutú, turututú, tutú, tutúuuu.

—¡Són els nostres! —crida un soldat.

Apareix al fons de la vall un batalló del Setè de Cavalleria cavalcant al galop. Tuturututú, tutú, tutú, turututú, tutú, tutúuuu. I tot seguit, quan sembla que s'albira un final feliç inevitable, un fet aliè d'una naturalesa inesperada frustra tota expectativa.

—¡A dinaaaaar!

És una veu forastera, per no dir estranya, que plana per damunt de les muntanyes i ensordeix el trotar dels cavalls i els trets de revòlvers i rifles, emmordassa el tuturututú de la corneta i paralitza l'acció. De seguida, però, tu et revifes i fas com si res, concentrant-te molt més que no ho estaves fins ara: fas avançar el batalló movent els cavalls cap endavant, ara l'un, ara l'altre, ara l'un, ara l'altre, procurant que els soldats del Setè de Cavalleria avancin com un sol tot.

—Tuturututú, tutú, tutú, turututú, tutú, tutúuuu.

—Pere, ¿que no m'has sentit? —insisteix de nou la veu que tot ho anorrea, que tot ho conquista, que tot ho fulmina, i sempre en el moment més inoportú—. ¡A rentar mans!

Les muntanyes rocalloses ja no són muntanyes rocalloses, és el teu llit enfundat amb un cobrellit de quadres. El sergent major O'Rourke i la resta de soldats, que fins fa un segon disparaven els seus rifles, ara ni tan sols respiren i s'han convertit en ninotets de plàstic atropellats i embrutits. El que té més mal aspecte és el sergent major O'Rourke, a qui li està saltant la pintura i té mitja cara esborrada.

—¿Pere?

—¡Ja vinc, mare! —et queixes.

¿Per què, quan més bé t'ho passes, ha de venir algú a interrompre els teus jocs, a ensorrar les teves il·lusions? Avui és dissabte, i els dissabtes, després de treure la pols de l'habitació i fer el llit, són per jugar. ¿O no és això el que diu sempre la mare? Aleshores ¿per què no és conseqüent amb les seves màximes?

—A la tarda anirem a l'Horteta a veure la família —diu ella quan ja sou a taula.

Tu t'afanyes a dir que no, que amb tu no hi comptin, que tens altres plans.

—Quins plans són aquests, si es poden saber? —pregunta ara el pare en veure que no expliques cap més detall.

—Vaig al Foment.

La setmana passada va ser el teu aniversari i, entre els diners de pares, tiets i avis, has aplegat gairebé sis-centes pessetes. Una petita fortuna que et permetrà anar al cinema durant les pròximes set o vuit setmanes.

—¿Has quedat amb algun amic? —pregunta de nou el pare.

—No hi vaig amb ningú.

Ni el pare ni la mare no se'n sorprenen. No és la primera vegada que vas sol al cinema un dissabte o un diumenge a la tarda.